A GILLETTE IGAZGATÓSÁGA

(azok szemével, akiket vezetnek)

„A klinika a betegeket gyógyítja. A gondoskodó közösség az embereket tartja meg.”

I. Az igazgatók és az igazgatóság

Az intézmények nem a betonból születnek.

Döntésekből születnek.

Minden épületet fel lehet húzni ugyanazokból az anyagokból, de ami megkülönbözteti, az azok jövőképe, akik vezetik.

Minden szervezet mögött emberek állnak, különböző történettel, különböző tapasztalattal, különböző hozzáértéssel. Emberek, akik vállalták, hogy közös felelősségen osztoznak, miközben különbözően gondolkodnak arról, hogyan érjék el ugyanazokat a célokat.

Az igazgatók gyakran különböző utakról érkeznek.

Van, aki az intézményen belülről emelkedik fel.

Mások máshol szerzett szakmai tapasztalattal jönnek.

Mindegyikük tudást, meggyőződést és a szerepe értelmezésének saját módját hozza magával.

És ahogy mindenütt megesik, ahol felelősség és döntési hatalom van, a jövőképek nem mindig egyeznek.

Mindenki azt hiszi, hogy nála van a megoldás egy része.

Mindenki azon keresztül olvassa a valóságot, amit átélt.

Végül azonban nem a vélemények jelentik a különbséget.

Hanem az eredmények.

Az eredményeket pedig minden nap azok figyelik, akik mindenkinél jobban megélik a meghozott döntések következményeit: a betegek és a családjaik.

Ezért egy egészségügyi intézmény inkább hasonlít egy zenekarra, mint egy hierarchiára.

Vannak igazgatók.

Vannak felügyelők.

Vannak eljárások.

A végeredmény azonban mindazok összhangján múlik, akik részt vesznek az úton.

Aki vezet, megírja a partitúrát.

Aki minden nap dolgozik, zenévé változtatja.

És gyakran ennek az együttműködésnek a minőségén mérhető le a vezetés valódi értéke.

Mert parancsolni funkció.

Vezetni felelősség.

És a gondoskodásnak szentelt szervezetekben a kettő közötti távolság nagy különbséget jelenthet.

A jövőkép az igazgatóság és tanácsadói kiváltsága marad, és nagyban függ a műveltségüktől és attól az úttól, amely odáig vezette őket.

Nem mindenki jutott el a szerepre való felkészülés révén az igazgatótanácsig, aki ott ül. Néha az anyagi eszközök nyitják meg az ajtót – egy örökség, egy hirtelen vagyon, egy egészen más területen elért siker –, anélkül hogy ezekhez az eszközökhöz a gondoskodás kultúrája társulna. A pénz pedig önmagában senkit sem tanít meg egészségügyi intézményt vezetni.

Olyan szervezeti kultúra ez, amely meglepi azt, aki belép.

Emlékszem egy tanácsadóra, aki – bár semmilyen klinikai hozzáértése nem volt – a folyosókon főleg azzal foglalkozott, hogy ellenőrizze, nem foglalják-e el az alkalmazottak a betegeknek fenntartott parkolóhelyeket. Apró részlet, mégis árulkodó: sokat elmondott arról, mi volt annak az embernek a valódi prioritása.

Elég lett volna messzebbre nézni – befektetni, hogy hozamot termeljen, ahelyett hogy csak őrizze, ami már megvan. Itt dől el a különbség azok között, akiknek egy intézmény a tulajdonukban van, és azok között, akik tudják is vezetni.

Minden helynek van jelleme. És ez a jellem azokból az emberekből születik, akik vezetik.

II. Epilógus

Az intézmények beruházásokból épülnek.

A bizalom emberekből épül.

A vezetést nem a betöltött szerep méri, hanem az a képesség, hogy különböző hozzáértéseket egy közös cél szolgálatába állítsunk.

Mert végül minden működő szervezet mögött soha nem csak egyetlen ember áll.

Mindig egy csapat.

III. A szerző oldala

Ezt a művet senki sem rendelte meg.

Nem adták el.

Nem kereskedelmi céllal készült.

Azért íródott, hogy tanúságot tegyen a rehabilitáció, az emberi méltóság és az emberek közötti kapcsolat értékéről.

Az egyetlen kért díj egy jelképes dollár – nem a mű ellenértékeként, hanem a gondoskodás, a remény és a felelősség kultúrája iránti közös elkötelezettség

tanúságaként.

Ferdinando